

tidspensionssystem, der jo netop hjælper de mennesker, og det er sådan set da ret betryggende at vide, at vi kan hjælpe mennesker på den måde.

Selv om fru Geday er travlt optaget af at instruere hr. Jørgen Arbo-Bæhr om det næste spørgsmål, så vil jeg gerne have lov at sige, at man jo godt, selv om man kommer på førtidspension, kan frasige sig førtidspensionen igen og så foretage sig noget andet. Det er jo ikke en livsvarig beslutning, men jeg synes da, det er ret betryggende, at hvis man er ude af stand til at arbejde, ude af stand til at komme i uddannelse, så har vi et førtidspensionssystem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig på baggrund af ministerens besvarelser at spørge, om ikke det er korrekt, som også alle fagpersoner siger, at det at adgangen til tilbud og muligheden for, at behandling hjælper og så hurtigt som muligt får folk med en psykisk lidelse til at blive raske, også hænger sammen med, at disse personer skal have mulighed for at få deres økonomi til at hænge sammen og om det i virkeligheden ikke handler om at få den økonomiske trykthed til at spille sammen med alle de behandlingstilbud, man kan give, for at de mennesker så hurtigt som muligt bliver raske igen? Det er måske væsentligt bedre end alle mulige incitamentter til at trykke dem i økonomi.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu er den ordning, der er blevet gennemført for unge, jo indført af et bredt flertal i Folketinget. Men må jeg sige, at jeg ikke tror, det er rigtigt at lave et system, hvor man går op i ydelse, når man bliver syg, og går ned i ydelse, når man bliver rask. Jeg tror måske, at man også kunne argumentere for, at netop et sådant system ville forlænge sygeperioden for den pågældende.

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Om der er et bredt flertal eller ikke noget bredt flertal er i og for sig ikke det, vi snakker om lige nu. Men det, jeg forstår ministeren siger, er, at det skulle betyde, at folk så bliver psykisk syge for at kunne få en højere ydelse, og at det så også

er dem selv, der i og for sig bestemmer, hvornår de bliver raske igen.

Det er jo i modstrid med al normal tankegang, når man tænker på de her mennesker, der har dybe psykiske problemer. Det er jo ikke noget, de selv vælger. Derimod er det måske nok så vigtigt, at man har de økonomiske forudsætninger for at leve et liv, sådan at man hurtigst muligt igen kan blive rask.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu må hr. Arbo-Bæhr undskylde, at jeg sagde sådan før. Det var, fordi jeg troede, at hr. Arbo-Bæhr fungerede som medium for fru Elisabeth Geday, og det var fru Elisabeth Geday, jeg tænkte på, da jeg talte om det flertal, der gik ind for de her regler. Det beklager jeg. Det var altså så et selvstændigt spørgsmål fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Må jeg godt sige, at den eksisterende lovgivning jo rummer muligheder for at yde hjælp til medicin. Kommunen har en pligt til at tage hånd om de her unge mennesker, og man kan jo altså efter serviceloven yde hjælp til dækning af nødvendige merudgifter osv. til f.eks. personer, der har nedsat psykisk funktionsevne.

Men jeg tvinges jo hele tiden til at gentage, hvad mit hovedsynspunkt er. Det er, at jeg tror, at de unge mennesker er bedst tjent med de 14 initiativer, regeringen har lanceret til 320 mio. kr. over 4 år til at bakke op om de pågældende, til at lave mentorordninger og give støtte. Jeg vil så igen sige, at en incitamentsstruktur, der gør, at man går ned i ydelse, når man bliver rask, tror jeg ikke er fremmede for de pågældende.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Vi går til ordførerrækken, og den første ordfører er fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Umiddelbart vil jeg sige, at jeg synes, det forslag, jeg står med i hænderne her, lyder meget sympatisk. Det syntes jeg, indtil jeg fik dykket ned i alle aspekterne og de problemstillinger, der er omkring det her forslag.

I Venstre tror vi på, at det er noget andet, der skal til. I Venstre er vi ikke i tvivl om, at den gruppe unge mennesker, vi taler om her, skal have en ordentlig hjælp. Men det er mere individuelt og på et personligt plan, at de skal have en hjælp. De skal have det, vi kalder en håndholdt